

der saa være Tale om, at man ad den ene eller den anden Vej reformerede Staten. Kunde man komme til dens fulde Ophævelse, saa vilde jeg helst det, men mod det i mange Henseender meget glædelige, at vi her i Landet have et stærkt konservativt Folk, indser jeg meget godt, at det er ikke saadant ret sandsynligt, at man skulde kunne komme saa vidt, som jeg i og for sig kunde ønske det paa dette Punkt.

Med denne Anthynding af dette Forbehold, om inden for overordentlig beskedne Grænser at komme tilbage til dette Punkt inden 3dje Behandling, skal jeg tillade mig at tage de af mig lærligt stillede Forslag tilbage, nemlig Forslaget under Nr. 35 om de 2 ny Paragraffer, og ligeledes Forslagene under Nr. 6 og 7, som jo ikke synes at have vundet nogen videre Tilslutning, nemlig Forslagene om den kjøbenhavnske Beskatning.

Formanden (Høgsbro): Endringsforslagene under Nr. 6, 7 og 35 ere tagne tilbage; maa jeg spørge, om Noget optager dem (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne.

J. C. Christensen: Naar en Forhandling som denne trækker ud til Tredjedagen, er der ikke nogen stærk Opfordring til at holde lange Taler, og jeg skal derfor indskrænke mig saa meget, som det er mig muligt, men det høje Ting vil dog undskyldes, at jeg lægger noget Beslag paa dets Tid, thi da jeg kun har haft Ordet en Gang for i denne Sag, er det nødvendigt for mig at gøre nogle Bemærkninger til, hvad der er fremkommet om det Endringsforslag, der er stillet under Nr. 1 af det Mindretal, som jeg fører Ordet for. Den ærede Ordfører er ikke saa meget stærk i sine Bevisgrunde imod dette Endringsforslag. Han talte vel en hel Del imod Mindretallet, talte ogsaa en Del mod mig; men det var ikke Grunde, som særlig ramte det Forslag, som var stillet, men meget mere Grunde, som skulde ramme mig personlig, idet han mente, at jeg havde en vis Tilbøjelighed til at finde gamle Standpunkter og saa at staa paa disse gamle Standpunkter, medens den ærede Ordfører derimod havde en omvendt Tilbøjelighed til at gaa bort fra alle gamle Standpunkter. Han fremførte et Bevis imod mig, som skulde være meget slaaende, idet han sagde, at han havde læst hos en filosofisk-matematisk Stribent noget om, at et Punkt — det var Døden, og Linien derimod — det var Livet. Saa alvorligt tog det ærede Medlem det, at han mente, at

Punktet, Døden, det var egentlig det, jeg søgte; og Linien, Livet, det var, hvad den ærede Ordfører stod paa. Det kan godt være, at det var en meget dngtig filosofisk Forfatter, hos hvem den ærede Ordfører har læst den Udtalelse, men det har i hvert Fald været en meget slet matematisk Forfatter. Der er ingen Matematiker, der kunde komme i Tanker om at sige noget saadant, thi det er jo vel bekendt, at den bedste Forklaring af en Linies Fremkomst er den, at en Linie kan tænkes at fremkomme derved, at et Punkt bevæger sig fremad i Rummet; men en matematisk eller en rigtig matematisk-filosofisk Forfatter kunde umulig komme med den Forklaring af Livet, at det skulde være fremkommet ved, at Døden skulde have bevæget sig fremad i Rummet. Noget saadant gør intet Indtryk paa mig, og jeg tvivler om, at det vil gøre Indtryk paa Mennesker med rigtig Tænkeevne. Det ærede Medlem var saa forhippet paa at bevise over for mig den Tilbøjelighed, jeg har haft til at fremhæve gamle Venstrestandpunkter, at han sagde, at han vidste, at om vort Forslag om Hartkornet kunde jeg ikke sige, at det var et gammelt Venstrestandpunkt, det var nemlig det ærede Medlem fra Storehøddings Standpunkt. Jeg har heller ikke sagt det, men derimod ved jeg vel en Mand, der har sagt, at Affassellen af Hartkornskatten, ogsaa den kommunale, var et gammelt Venstrestandpunkt; thi det har netop det ærede Medlem for Bræsto Amts 6te Valgtreds sagt i Fjor i den Tale, som jeg henviste til, forrige Gang, jeg havde Ordet.

Jeg skal nu gaa over til de Grunde, som den ærede Ordfører anførte mod vort Forslag, og sige, at hans Hovedgrunde mod vort Forslag var to. Den første var den, at han ikke vilde gaa ind paa vort Princip, fordi det ikke havde kunnet lykkes at gennemføre det. Han havde været med til et mislykket Forslag i 1871, og ogsaa til et Forslag i 1882—83, men det var heller ikke den Gang lykkedes at gennemføre det. Nu vilde han gøre et Forsøg med et andet Grundlag. Det var egentlig hans Hovedindvending mod det Standpunkt, vi staa paa. Dertil maa jeg nu først sige, at det Forsøg, som det ærede Medlem gjorde i 1871, kan egentlig ikke siges at være mislykket; thi ganske vist kom der ikke noget ud af det, men Forsøget blev heller ikke ført igennem. Man bragte det ikke en Gang gennem dette Ting, ikke at tale om det andet. I 1882—83 gik et Forslag vel gennem dette Ting; men det blev standset i Landstinget, dog ikke paa Grund af dette Princip om Næringskommunens Ret til at beskattes, men paa Grund af politiske